

Vej. Naar saa det ærede Medlem gav det Billede af mig, som om jeg med det ærede Medlem af Folketinget under den ene Arm og $\frac{1}{4}$ Million under den anden Arm gik løs paa Rosenvængets fredsommelige Gros-serere og Embedsmænd, kan det være et ganske interessant Billede. Men jeg skal dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Sagen forholder sig noget anderledes, thi den Gang man kom til mig med Tanken om at faa Understøttelse af Staten, da havde man allerede købt Ejendommen i Rosenvænget, uden at jeg havde haft det mindste dermed at gøre. Det, jeg havde med det at gøre den Gang, det var, at de Mænd, der henvendte sig til mig, egentlig havde tænkt, at de kunde nøjes med 1,200 Kv.-Alen af den Grund, de havde købt, saa det hele kunde blive en Del billigere, især da de havde Bygningen staaende. Dertil gjorde jeg gældende, at naar vi skulde lægge dette Hospital der — eller denne Anstalt, thi et Hospital er det jo ikke —, burde de beholde hele Grunden, ikke blot af Hensyn til mulige Udvidelser, men ogsaa fordi de derved kunde faa en Have, hvori vedkommende Patienter kunde færdes, saa de ikke behøvede at færdes saa meget paa Veje og Gader, og fordi det i det hele taget bør være indrettet saaledes, som det er ved store Hospitaler, som man nu bygger dem, at Patienterne have Lejlighed til at færdes i fri Luft. Det kunde de gøre her uden store Ulemper. Senere have de Mænd, der staa i Spidsen for Sagen, faaet Penge til at købe en Ejendom tæt ved Siden af, for at der kan blive Adgang til Anstalten, uden at Patienterne behøve at færdes gennem Rosenvænget. Da jeg antager, at der vil blive svaret fra anden Side, har jeg altsaa kun villet gøre opmærksom paa, at det ingenlunde er Sammenhængen, at det er Statsmagten, her i dette Tilfælde Kultusministeren, som havde faaet den Ide, at Anstalten skal ligge i Rosenvænget. Det var afgjort, inden Sagen kom til mig. Sagen staaer i Virkeligheden saaledes, at det, der er Tale om, er, om man vil bevilge dette ganske vist betydelige Beløb, for at der kan blive lettere Adgang for fattige Folk til at blive Genstand for den Helbredelse, som her bydes. I øvrigt kan jeg ikke sige andet om, hvorvidt man skulde flytte Anstalten, hvis der skulde komme et saadant Tilbud fra Folk, der vare Ejere derude, og som vilde holde Institutet skadesløst og skaffe det en anden Grund, saa det lige saa billigt kunde skaffe sig fornødne Lokaler andetsteds,

end at det er et Spørgsmaal, som ikke vedkommer mig, og som jeg ikke vil være med til at afgøre. Jeg kan intet have imod det. Det, som for mig er det afgørende, er, at denne Sag bør støttes af Staten, og derfor foreslaar jeg dette betydelige Beløb for at støtte det Finsenske Lysinstitut. Men jeg skal rigtignok sige, at naar det ærede Medlem talte saa meget om den dyre Grund, tror jeg egentlig ikke, det kan siges, at det er en dyr Grund. Naar man tager Hensyn til Grundens Størrelse og de Bygninger, som staa der, og som de kunne bruge, tror jeg netop, at det er et billigt Køb. Det var ogsaa Betragtningen hos de Mænd, som stode for Sagen, at de mente, at det vilde være til stor Gavn for Lysinstituttet, om dette Køb blev gennemført. Hermed tror jeg nok, at jeg har svaret paa de Bemærkninger, som ere gjorte.

Zahle: Jeg skal først tillade mig at bemærke over for den ærede Minister, at jeg har sagt, at der i den Maade, hvorpaa Loven af 12te April 1889 var affattet, har ligget en Opfordring for Administrationen til i de 10 Aar, som siden da ere forløbne, at søge en Ordning af vore Teaterforhold, som kunde blive endelig, og dette er rigtigt. Naar den højtærede Minister nu halvt skyder sig ind under, at det egentlig mere vedkommer Justitsministeren og tilføjer, at Spørgsmaalet maaske nu alligevel skal blive taget op til Overvejelse, anser jeg disse Løfter for at være saa usikre, at det private Initiativ maa gribe ind for at faa dette vigtige Spørgsmaal løst. Jeg beklager, at den højtærede Minister for nogle Maaneder siden har ladet falde Ytringer, som lode antage, at han vilde indbringe et Forslag angaaende dette Forholds Ordning, og derved foranlediget, at det private Initiativ saa længe har holdt sig tilbage.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg skal dertil svare, at hvad jeg udtalte for et Par Maaneder siden, agter jeg fuldstændig at holde, idet jeg agter at forelægge et Lovforslag om det kgl. Teater, om de forskellige Forhold derved. Det er det, jeg havde for Øje, og det agter jeg at gøre. Om den anden Sag har jeg sagt, hvad jeg vilde, og det vil blive Genstand for Overvejelse, hvorvidt der vil komme til at foreligge et Forslag. Jeg kan godt her tilføje — det er jo alle bekendt —, at det, som Kommissionen har foreslaet, er, at de 10 Aar skulde forlænges til 20 Aar. Det har